

følger Mandens Stilling i Henseende til Indfødsret, og dernæst ogsaa de Regler om Fortabelse af Indfødsret, som Lovforslaget indeholder. Der vindes jo den Fordel derved, at vor Lovgivning paa dette Omraade, der staar i et noget særligt Forhold til andre Landes Lovgivninger, bringes i Overensstemmelse med Principperne i disse, ganske særlig i Overensstemmelse med den nyeste Lovgivning, der jo har forandret sine tidligere gældende Regler i den samme Retning, som dette Lovforslag angiver, paa Grundlag af samme Kommissions Forhandlinger, som ogsaa dette Lovforslag er bygget paa. Vi mene altsaa, at der ved disse Overensstemmelser vil vindes tilstrækkelige Fordele til, at vi kunne tilraade og anbefale Sagens videre Fremme. Og vi se ganske vist heller ikke noget afstrækkende deri, at der selvfølgelig i Tidens Løb ved en ny Lovs Fortolkning kunde opstaa ny Spørgsmaal, som man ikke har forudset. Det er jo nemlig en Mulighed, der altid foreligger, og det er i alt Fald ikke tilstrækkelig Grund til at bevare den nugældende Lovgivning paa et mindre heldigt Grundlag, at afstillige Tvivlsspørgsmaal, som ere fremtraadte, i Tidens Løb efterhaanden ere bragte til Afslutning i Teori og Praksis. Men, som sagt, vi kunne ikke ud fra den Mulighed, at ny Tvivl kunne opstaa, som skulle have længere Tid for at klares, finde tilstrækkelig Grund til at fraraade Vedtagelsen af et Lovforslag, som i andre Henseender, i sin Hovedretning, frembyder saa betydelige Fordele som dem, vi mene, at dette har.

Saa meget om Sagen i sin Almindelighed. Vi have imidlertid i Udvalget været enige om at stille en Del Ændringsforslag, hvoraf det væsentligste refererer sig til følgende Punkt: Lovforslaget har ved alle Begne, hvor der staar „Indfødsret“, at tilføje i en Parentes: „Statsborgerret“ villet identificere og gøre enslydig det at have dansk Indfødsret og det at have dansk Statsborgerret. Det vilde være noget nyt, for saa vidt som den gældende Lovgivning ikke medfører en saadan Kongruens af disse to Rettigheder eller disse to Begreber. Efter den gældende Lovgivning er der flere, der kunne være danske Statsborgere end dem, der have dansk Indfødsret. Man kan være i Tvivl om, hvor mange dette er, om disse, som have dansk Statsborgerret uden at have dansk Indfødsret efter den gældende Ret, er alle dem, vi ellers betegne som faste danske Underaatter, som have Domicil her, eller om det i Overensstemmelse med en nyere Opfattelse skal indskrænkes til dem, som ikke kunne udvises ad administrativ Vej eller ved

Justitsministeriets Bestemmelse. Hvad enten man nu antager det ene eller det andet, er det vist, at der er en ikke lille Kreds af her bosatte Personer, som efter den gældende Lovgivning betragtes som danske Statsborgere, uagtet de ikke have dansk Indfødsret. Det vilde for saa vidt altsaa være en Forandring, man vilde give Begrebet dansk Statsborgerret en ny Tydning, hvorved det blev begrænset til dem, der have dansk Indfødsret, og alle de Personer, der nu efter den gældende Ret betragtes som danske Statsborgere, men ikke have Indfødsret, vilde til Gengæld komme ind under Begrebet fremmede eller Udlændinge. Men bortset fra, at dette skulde i alt Fald vel helst udtrykkes paa en mere direkte Maade end ved en blot Tilføjeelse af en Parentes, er det betænkeligt, mene vi, at forestage en saadan Forandring, af Hensyn til de mislige Konsekvenser, det vilde have. Naar nemlig en saadan Kreds af danske Statsborgere, som ere dette i Kraft af den gældende Ret, vilde ophøre med at være det, fordi den ny Lov fik dette Begreb fastslaaet som lig med Indfødsret, saa vilde disse tidligere danske Statsborgere, nu fremmede Udlændinge, altsaa være undtagne den danske Stats Bemyndelse i national Henseende; de vilde ikke ret vel eller vilde overhovedet ikke over for en fremmed Stat kunne gøre krav paa at tages under den danske Stats Bemyndelse under Paaberaabelse af, at de vare danske Statsborgere, eftersom det maatte erkendes, at de vare fremmede eller Udlændinge i disse Retssforhold. Det kunde blive misligt i flere Retninger. Jeg nævner her blot med Betænkningen de to Retninger, hvortil det straks vilde faa Betydning. For det første vilde det faa Betydning med Hensyn til Udlevering paa Grund af Forbrydelser, som de paagældende havde paadraget sig. Mistanke om, men for hvilke man ifølge den almindelige Regel ikke udleverer sine Underaatter. I det Øjeblik man maatte erkende, at disse Personer vare fremmede og Udlændinge, vilde man ikke have Føje til, med mindre Traktater traadte mellem, at vægre sig ved at udlevere dem. Det andet Punkt, hvor man maatte opgive at beskytte de paagældende, vilde være i de Forhold, som vi i en af de foregaaende Samlinger have behandlet, hvor der er Tale om danstkes Ophold i Lande, s. Eks. Asten og andre Steder, hvor man ikke indrømmer den paagældende Stat Jurisdiktion over danske. Man vilde let blive nødt til at fortolke „dansk“ som „dansk indfødt“ eller „dansk Statsborger“ i denne snævre Betydning i Stedet for, hvad der den Gang og senere er blevet forudsat,